

Sygn. akt VIII C 1368/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko G. T.

o zapłatę 50.000 zł

1. umarza postępowanie w sprawie w zakresie żądania zasądzenia od pozwanej kwoty 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych);
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt VIII C 1368/17

UZASADNIENIE

W dniu 3 lipca 2014 roku powód R. A. wytoczył przeciwko pozwanej G. T. przed Sądem Okręgowym w Łodzi powództwo o zapłatę kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania z tytułu nękania i prześladowania przez 3 lata na podstawie sfalszowanych i podrobionych wyroków Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku wydanych w sprawie o sygn. akt III RC 176/11 przez pozwaną.

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi. **(pozew k. 2, postanowienie k. 9)**

W piśmie procesowym z dnia 6 września 2014 roku, w odpowiedzi na zarządzenie z dnia 25 sierpnia 2014 roku, powód wyjaśnił, iż pozwaną w niniejszej sprawie jest G. T. – sędzia Sądu Rejonowego w Brzezinach. W uzasadnieniu R. A. wskazał, że pozwana wydała w sprawie o alimenty wyrok o podwyższenie alimentów, a następnie do akt sprawy został podłożony drugi wyrok o alimenty. W konsekwencji w obrocie prawnym funkcjonując dwa różne wyroki wydane tego samego dnia, w tym samym czasie, w sprawie o tej samej sygnaturze. **(pismo procesowe powoda k. 17)**

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Wskazała, że brak jest podstaw faktycznych i prawnych dla roszczeń powoda, dodając, że powód nie określił, jakiej kwoty żąda tytułem zadośćuczynienia, a jakiej tytułem odszkodowania, nie wskazał ponadto żadnej szkody, która mogłaby podlegać naprawieniu, jak również jakichkolwiek dowodów na to, że powołane przez niego wyroki zostały sfalszowane i na ich podstawie miały miejsce działania mogące skutkować krzywdą powoda. **(odpowiedź na pozew k. 52)**

W piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2015 roku oraz na rozprawie w dniu 14 lipca 2015 roku powód podtrzymał powództwo w całości. Postanowieniem wydanym w toku rozprawy Sąd ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu.

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 roku ustanowiony dla powoda pełnomocnik z urzędu podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie, precyzując jednocześnie, iż powód dochodzi kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, będącą skutkiem błędów popełnionych przez pozwaną. **(pismo procesowe powoda k. 56-56v., k. 76-77, protokół rozprawy k. 62)**

Postanowieniem z dnia 25 października 2016 roku wydanym w toku rozprawy, uwzględniając treść zawiadomienia powoda z dnia 29 lutego 2016 roku o wypowiedzeniu pełnomocnictwa procesowego, Sąd cofnął ustanowienie dla powoda pełnomocnika z urzędu. **(zawiadomienie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa k. 123, protokół rozprawy k. 148-151)**

Na rozprawie w dniu 14 czerwca 2017 roku powód podtrzymał powództwo w całości, a następnie podczas składania zeznań złożył oświadczenie o rozszerzeniu powództwa do kwoty 99.000 zł. Następnie, na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 roku, powód zmodyfikował powództwo w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia, cofając powództwo w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, podnosząc, że kwota 30.000 zł by mu wystarczyła, aby uregulować sprawy długu alimentacyjnego byłej żony, za to, że miała bezprawnie wypłacane świadczenia z (...). Ponadto R. A. oświadczył, że nie rozszerza powództwa do kwoty 99.000 zł. **(protokół rozprawy k. 196-197, k. 220-222)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 13 października 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III RC 176/11 Sąd Rejonowy w Brzezinach zasądził z dniem 1 października 2011 roku alimenty od pozwanego R. A. na rzecz małoletniego M. A. w kwocie po 500 zł miesięcznie, płatne do dnia 15 każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat do rąk przedstawicielki ustawowej małoletniego A. A. (punkt 1 sentencji), odstąpił od obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi (punkt 2 sentencji) oraz nadał wyrokowi w zakresie pkt 1 rygor natychmiastowej wymagalności (punkt 3 sentencji). Wyrok, o którym mowa wyżej, został wydany przez Sędziego Sądu Rejonowego Grażynę Tomczak.

W dniu 31 października 2011 roku wyrokowi temu została nadana klauzula wykonalności w zakresie rozstrzygnięcia z punktu 1 sentencji.

W odpisie wyroku doręczonym R. A. wskazano, że przedmiotem rozpoznania w sprawie, o której mowa wyżej, było podwyższenie alimentów, nie zaś jak miało to miejsce w rzeczywistości, zasądzenie tychże alimentów. W wyniku zaistniałej omyłki u powoda powstało błędne przekonanie, że przeciwko niemu, w tej samej sprawie, tego samego dnia, Sąd wydał dwa różne wyroki, pierwszy o zasądzenie alimentów, drugi o ich podwyższenie. Od powyższego wyroku powód wywiódł apelację.

Po wydaniu wyroku w sprawie o alimenty, A. A. pozwem z dnia 27 października 2011 roku wniosła o rozwiązanie jej związku małżeńskiego z R. A. przez rozwód.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 445 § 2 k.p.c. zawiesił postępowanie apelacyjne zainicjowane apelacją R. A. od wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku, do czasu prawomocnego zakończenia sprawy o rozwód.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2014 roku, prawomocnym od dnia 20 marca 2015 roku, Sąd Okręgowy w Łodzi m.in. rozwiązał przez rozwód związek małżeński pomiędzy A. A. i R. A. (punkt 1 sentencji) oraz zasądził od R. A. na rzecz małoletniego syna M. A. kwoty po 500 zł miesięcznie, tytułem kosztów utrzymania i wychowania małoletniego (punkt 3 sentencji).

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach sprostował z urzędu w odpisie wyroku z dnia 13 października 2011 roku w sprawie III RC 176/11 oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, iż w miejsce oznaczenia sprawy „o podwyższenie alimentów” wpisał „o alimenty”. Od tego postanowienia powód wywiódł zażalenie.

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. XII Ca 126/12 oraz sygn. XII Cz 299/15, Sąd Okręgowy w Łodzi rozpoznając apelację R. A. od wyroku Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku w sprawie III RC 176/11 oraz zażalenie R. A. na postanowienie Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 22 czerwca 2015 roku w sprawie III RC 176/11, oddalił apelację (punkt 1 sentencji) oraz oddalił zażalenie (punkt 2 sentencji). **(dowód z przesłuchania powoda k. 196-197, 00:04:03-00:13:24 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 6 grudnia 2017 roku, zeznania świadka Z. A. 00:11:29-00:18:18 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 25 października 2016 roku, kserokopia odpisu wyroku z dnia 13 października 2011 roku k. 3, k. 4, kserokopia apelacji k. 19, kserokopia postanowienia z dnia 19 kwietnia 2012 roku k. 20, kserokopia postanowienia z dnia 22 czerwca 2015 roku k. 96, zażalenie k. 97, kserokopia pierwszej strony pozwu o rozwód k. 106, kserokopia wyroku z dnia 12 maja 2014 roku k. 107, kserokopia wyroku z dnia 20 marca 2015 roku k. 108, kserokopia wyroku z dnia 18 września 2015 roku k. 109)**

R. A. nie realizował nałożonego na niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 1 października 2012 roku obowiązku alimentacyjnego, uznając, że wydany wyrok jest sfalszowany, wobec doręczenia mu odpisu wyroku w sprawie o podwyższenie alimentów, nie zaś w sprawie o alimenty. Dopiero z datą wydania przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w dniu 20 marca 2015 roku wyroku, oddalającego apelację R. A. od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 maja 2014 roku wydanego w sprawie o rozwód, powód zaczął uiszczać alimenty na rzecz małoletniego syna. Do tego czasu A. A. miała przyznane na rzecz uprawnionego M. A. świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 500 zł miesięcznie. **(dowód z przesłuchania powoda k. 196-197, 00:04:03-00:13:24 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 6 grudnia 2017 roku, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie powołanych wyżej dowodów. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powoda oraz zeznania świadka Z. A..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 roku powód cofnął pozew ponad kwotę 30.000 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Uznając, że częściowe cofnięcie powództwa przez powoda ze zrzeczeniem się roszczenia nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, której dotyczyło cofnięcie, orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł w związku z wydaniem przez pozwaną – jako Sędzię Sądu Rejonowego w Brzezinach – w dniu 13 października 2011 roku, w sprawie III RC 176/11, dwóch różnych wyroków, jednego w sprawie o alimenty oraz drugiego w sprawie o podwyższenie alimentów, w sytuacji, gdy postępowanie, o którym mowa, toczyło się wyłącznie w sprawie o alimenty. W konsekwencji, jak wywodził powód, doszło do sytuacji, w której w obrocie prawnym zaczęły obowiązywać dwa różne wyroki, wydane w tej samej sprawie, toczącej się pomiędzy tymi samymi stronami. Wyroki te powód uznaje za sfalszowane i podrobione.

W ocenie Sądu ze stanowiskiem powoda nie sposób się zgodzić. W stosunku do powoda zapadł wyrok zasądający alimenty, który zaopatrzony w rygor natychmiastowej wykonalności, stał się podstawą wszczęcia przeciwko R. A. postępowania egzekucyjnego. Godzi się przypomnieć, że walor natychmiastowej wykonalności wyroku zasądającego alimenty wynika wprost z przepisu art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. i umożliwia egzekucję tego świadczenia jeszcze przed

tym, jak orzeczenie to stanie się prawomocne, a więc również w sytuacji, gdy strona zaskarży takie orzeczenie. Na mocy powyższego wyroku, jak też wobec niepłacenia alimentów (fakt przyznany przez powoda), R. A. stał się dłużnikiem alimentacyjnym (bezsporne). Irrelevantne znaczenie ma przy tym okoliczność, iż na skutek omyłki pisarskiej, w odpisie wyroku o zasądzenie alimentów przesłanym R. A. wskazano, że orzeczenie to zapadło w sprawie o podwyższenie alimentów, omyłka ta nie sprawiła bowiem, wbrew twierdzeniom powoda, że w obrocie prawnym zaczęły istnieć dwa orzeczenia, wydane w tej samej sprawie, między tymi samymi podmiotami. Ostatecznie zaś omyłkę tę Sąd Rejonowy w Brzezinach sprostował postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 roku, które to postanowienie, na skutek wniesionego przez R. A. zażalenia, zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 września 2015 roku. Na marginesie tylko zaznaczyć wypada, że prostowanie odpisu orzeczenia było o tyle nieprawidłowe, że sprostowaniu podlegają same orzeczenia, nie zaś ich odpisy, które jedynie mają odzwierciedlać treść orzeczenia, zatem wystarczyło zarządzić wydanie prawidłowego odpisu orzeczenia, w sytuacji, gdy samo orzeczenie nie wymagało sprostowania.

W dalszej kolejności wskazać należy, że powód w ogóle nie udowodnił zasadności swojego roszczenia. W myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Powinności tej R. A. nie sprostał, z twierdzeń powoda oraz przedłożonych przez niego dokumentów nie można bowiem wywnioskować, jakie dobra osobiste powoda zostały naruszone, jakiej powód doznał krzywdy, a także, w oparciu o jakie kryteria powód wyliczył wysokość należnego mu jego zdaniem zadośćuczynienia. Uwadze Sądu nie umknęło przy tym, że modyfikując pozew na rozprawie w dniu 6 grudnia 2017 roku powód wprost stwierdził, iż kwota 30.000 zł byłaby dla niego wystarczająca, aby uregulować sprawę długu alimentacyjnego byłej żony, co budzi wątpliwości odnośnie tego, czy powód w istocie dochodzi tejsze kwoty tytułem zadośćuczynienia, czy też jednak tytułem odszkodowania, przy czym w sprawie nie zostało również wykazane, aby powód doznał jakiegokolwiek szkody. Powtórzenia wymaga, że kwestionowany przez powoda – jako sfalszowany – wyrok Sądu Rejonowego w Brzezinach z dnia 13 października 2011 roku posiada walor prawomocności (apelacja powoda od tego orzeczenia została oddalona), a zatem brak jest podstaw do chociażby supozycji, iż pozwana wydając tenże wyrok doprowadziła do krzywdy powoda, czy też wyrządzenia mu szkody.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w zakresie, w jakim nie zostało ono cofnięte przez powoda.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.